

1

เย็นวันนี้~

ในขณะที่เพื่อนคนอื่นๆ กำลังสนุกสนานเรีงว่า เตรียมคิดโปรแกรมออกแรดรับวันปิดเทอมที่จะมาถึงกัน แต่ฉันนี่สิ! ฉันคนเดียวที่ถูกเรียกตัวไปที่ห้องพักครู ด้วยสาเหตุอะไรก็ไม่รู้ TOT ฉันว่าฉันก็ไม่ได้ทำอะไรผิดนะแค่หลับน้ำลายยืดในห้องเรียนกับวาดรูปตาแป๊ะมีผมหรือมแทรกर्मล้ออาจารย์คนใหม่ที่มาสอนเองอะ แต่เอาเถอะ มันคงไม่มีอะไรมากหรอกมั่ง (ฉันหวังว่าอย่างนั้นนะ)

แอ็ดดดดด~

ฉันค่อยๆ เปิดประตูห้องพักครูเข้าไปด้วยความสงบเสียงมเจียมตัวสุดๆ (...). พลันสายตา ก็ไปปะทะเข้ากับสีหน้าเหี้ยมโหดของคุณครูเพชรไพลิน คุณครูวิชาสังคมที่เรียกตัวฉันมาพบพอดีบพอดี

อ้ากกก >O< ให้ตายเถอะ รังสีความน่าสยดสยองค่อยๆ แผ่กระจายมาครอบคลุมฉันแล้ว เจ้แก้อ้าปากกว้างร้อยแปดสิบองศา เตรียมให้โอวาทฉันชุดใหญ่ และก่อนที่ฉันจะทันตั้งตัวหากกระบุงมาโกยความผิดกลับบ้าน

แจ้แกก็แร็ปคำดาออกมาแบบไม่ยอมหายใจ เล่นเอาฉันได้แต่ยืนทำตาปริบๆ ไม่มีสิทธิ์โต้แย้งอะไรทั้งสิ้น!!

เวลาผ่านไปตามสัปดาห์ที่เต็มๆ (โอ๊ยยยย ชี้นูของฉันจะออกมาเต็ม ระบายสู่ลุ่มน้ำเย็น +__+)

เฮ้อ~ ในที่สุดฉันก็เอาชีวิตรอดออกมาจากคอนเสิร์ตยัยแม่มดแก่แร็ป สะเดิดนั่นจนได้ ไม่อยากเชื่อเลยว่าฉันตกวิชาสังคมคนเดียวในห้อง ๐๐๐ เป็นไปได้ยังไงเนี่ยย ทั้งๆ ที่ฉันก็ว่าฉันอ่านมาเต็มที่แล้วนี่นา ทำไมถึงได้คะแนนแค่สี่สิบแปดคะแนนเองอะ ไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจเลยจริงๆ TAT แล้วดูสิ ยัยแม่มดนั่นยังจะมาขู่ฉันอีก ว่าถ้ารายงานฉันได้ไม่ถึงสิบห้า คะแนน (คะแนนเต็มยี่สิบ) ฉันจะต้องเรียนซ้ำชั้น!

ซ้ำชั้น!!

โอว ช่างเป็นถ้อยคำที่โหดร้ายยิ่งนักสำหรับนักเรียนหญิงตัวเล็กๆ อย่างฉัน U__U ปิดเทอมนี้ฉันคงจะหงอยเหงาน่าดูเลย คนอื่นๆ เขาคงไม่ต้องซีเรียสกับรายงานสังคมตอนปิดเทอมมากนัก แต่ฉันสิ ต้องพิถีพิถันกับรายงานชิ้นนี้พอสมควรเลยง่า -.-

ฉันก็มั่งลองมองกระดาษคำสั่งทำรายงานของวิชาสังคมพลางพยายามนึกหัวข้อรายงานที่น่าสนใจไปด้วย

ให้นักเรียนทุกคนทำรายงานคนละหนึ่งชิ้นที่เกี่ยวกับชีวิตในโรงเรียน จะเป็นโรงเรียนหญิงล้วน โรงเรียนชายล้วน หรือโรงเรียนสหศึกษาก็ได้ ยิ่งถ้าเป็นโรงเรียนประจำจะได้คะแนนเพิ่มมากขึ้นเป็นพิเศษ หวังว่านักเรียนทุกคนจะตั้งใจทำรายงานชิ้นนี้นะคะ ขอให้โชคดีค่ะ'

เฮ้อออออ~ ดูทรงแล้ว ถ้าไม่อยากซ้ำชั้น ฉันคงต้องเลือกทำหัวข้อโรงเรียนประจำสินะ! แล้วฉันจะเลือกโรงเรียนประจำที่ไหนดีล่ะ ก็ฉันไม่รู้จักใครที่อยู่โรงเรียนประจำเลยสักคน และที่สำคัญ ช่วงเวลาปิดเทอมแบบนี้โรงเรียนอื่นเขาก็หยุดกันหมด แล้วฉันจะไปหาข้อมูลพวกนี้ได้ที่ไหนกันล่ะ

แสดมปีเบอรี

ฮะ!! จริงดิ พวกโรงเรียนอินเตอร์ยังไม่เปิดเทอมนี่นา พี่เซจิโง! เห็น
ที่งานนี้ฉันคงต้องพึ่งพี่เซจิ พี่ชายสุดหล่อของฉันซะแล้ว เพราะโรงเรียน
พวกนี้จะยึดหลักการเปิดเทอมตามเวลาของเมืองนอก ฮ่า~ ถ้าอย่างนั้น
ฉันทำของโรงเรียนเซนต์โจนี่แหละ เพราะที่นั่นเป็นโรงเรียนอินเตอร์หรูหรา
ไฮโซ แถมเป็นโรงเรียนประจำที่ไม่เหมือนโรงเรียนอื่นอีกด้วย เห็นที่งาน
นี้ฉันอาจจะได้ข้อมูลอะไรเด็ดๆ มาบ้างก็ได้นะ 〇〇

ฉันรีบหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเบอร์พี่เซจิตันที ไม่นานนักเขา
ก็รับสาย

(ว่ายังไง ยัยตัวแสบ)

เสียงพี่ชายฉันดังขึ้น เขาตะโกนแข่งกับเสียงจ๊อกแจ๊กจอยเจ้านอก
ที่ตั้งกระหึ่มจนแสบแก้วหู

"เฮ้! นั่นพี่อยู่ไหนนะ พี่ควรจะอยู่ที่หอพักของโรงเรียนไม่ใช่เหรอ"
ฉันตะโกนตอบกลับไป

(ฉันอยู่ในตัวเมืองต่างหาก ออกมาเล่นเกมนะ)

"ว่าไงนะ 〇_〇 พี่ออกมาไอ้ลัลล่าข้างนอกได้ยังไง พี่อยู่โรงเรียนประจำ
ไม่ใช่เหรอ --"

(ฉันก็แอบหนีออกมาล่ะสิ ยัยเด็กโง่) พี่เซจิตะโกน (เฮ้! มีธุระอะไร
ก็รีบๆ พุดมา ฉันไม่มีเวลามากนักหรอกนะ --)

"โอเคๆ ฉันมีเรื่องสำคัญที่จะให้พี่ช่วยนะ ^^"

ฉันรีบตอบ เพราะกลัวไอ้พี่บ้าจะวางสายไปซะก่อน --

(คำตอบแทนเท่าไรล่ะ) พี่เซจิตามกลับทันทีโดยไม่ต้องคิด

เอาอีกแล้วพี่ชายฉัน หน้าเงินจริงๆ เล้ยยย --'

"ฉันจะยกบัตรคอนเสิร์ตของวง T-ama ให้พี่ละกัน ถ้าพี่ช่วยฉัน
นะ เอารีเปล่าละ"

(เฮ้! เธอมีบัตรของ T-ama ด้วยหรอ) พี่เซจิตำเสียงประหลาดใจ
(แถวหน้ารีเปล่า เขาแบบที่มองขึ้นไปแล้วเห็นขาอ่อนชืดๆ นะเพีย ไม่งั้น
ไม่เอา 〇〇)

"เออน่า! เขาแบบขึ้นไปนั่งบนเวทีด้วยเลยเอามั้ย ไอ้พี่บ้า --^^"

(นี่ ยัยโมจิ เธอกำลังขอความช่วยเหลือจากฉันนะ พุดให้มันดีๆ หน่อย
เดี๋ยวก็ไม่ต้องช่วยซะหรอก) พี่เซจิโวยวาย (เอ้า มีอะไรก็ว่ามา เร็วเข้า
หัวหน้าฐานทัพฉันกำลังจะตายนะ)

"เอ่อ คืออย่างนี้ ฉันอยากให้พี่ช่วยหาข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตนักเรียนชาย
ในโรงเรียนประจำให้หน่อยอะ ฉันจะต้องทำรายงานส่งตอนปิดเทอมนี้ *O*"

ฉันพูดพลางทำตาปริบๆ แน่นอน พี่เซจิมองไม่เห็นหรอก แต่มันก็ทำ
ให้น้ำเสียงฉันฟังดูออกอ้อนขึ้นล่ะน่า ^O^

(ไม่มีทางเว้ย เสียเวลาทำมาหากินของฉันหมด อยากหาข้อมูลก็มา
หาเองเถอะ *-*)

โอ้ววว! พี่ชายที่แสนดีของฉัน จะมีใครโชคร้ายที่มีพี่ชายแบบนี้
เหมือนกับฉันบ้างมั้ยนะ TAT

"แต่ฉันเป็นผู้หญิงนะ แล้วจะเข้าไปในโรงเรียนชายล้วนได้อย่างไรกัน
เล่า --^^"

(ได้ดี เดี่ยวฉันพาตัวเอง แต่อย่าให้ถูกจับได้นะเพ้ย ไม่งั้นฉันโดน
ไล่ออกแน่ๆ โดยเฉพาะประธานนักเรียนจอมโหดอย่างไอ้เจโรมนะ มันจะ
หาเรื่องเล่นงานฉันมาหลายทีแล้ว --)

"แล้วพี่จะพาฉันเข้าทางไหนอะ OoO"

(ฉันหนีมาทางไหนก็กลับเข้าไปทางนั้นแหละ ไม่ต้องห่วงหรอก
น่า มีทางลับก็แล้วกัน) พี่เซจิตอบอย่างรำคาญก่อนจะรีบตัดบท (นี่ๆ เดี่ยว
เที่ยงคืนฉันไปรับเธอละกัน เตรียมตัวไว้ให้พร้อมนะ เออ แคน้ก่อน ร้าน
จะปิดแล้ว)

"หา? ว่าไงนะ O_o เดี่ยวสิพี่เซ"

ตุ๊ด ตุ๊ด ตุ๊ดดด~

พี่เซจิวางสายไปอย่างหน้าตาเฉย --

เวรแล้ว!! นี่ฉันยังไม่ได้ตอบตกลงเลยนะ ไอ้พี่บ้าเอ๊ยย! ขอบคิด
เองเออเองอยู่เรื่อย แล้วนี่ฉันจะทำยังไงดี สรุปว่าฉันต้องไปบุกหอพักนักเรียน
ชายของโรงเรียนเซนต์ใจจริงๆ เหรอ O_o

อ๊ยยย! ตายแน่ๆ เลยยัยโมจิเอ๊ยยย หาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ เลยเรา >_<

ก็จะไม่ให้ฉันกลุ่มใจได้ยังไงกันละ ชีวิตฉันวนเวียนอยู่กับโรงเรียนหญิงล้วน มาตลอดเลยนี่นา ถึงจะไม่ใช่โรงเรียนประจำก็เถอะ แต่ไม่เคยไม่เคยเลย ที่จะได้สัมผัสผู้ชายแบบใกล้ๆ สักที (ยกเว้นไอ้พี่เซจิดัวแสบ) แล้วฉันจะเอา ชีวิตรอดมาได้มัยเนี่ย โห TAT แม่จำช่วยหนูด้วยย >O<

เอาละ ฉันต้องตั้งสติให้ดี ไม่มีเวลามานั่งคร่ำครวญแล้ว ฉันต้องรีบเก็บของให้จำเป็นใส่กระเป๋าให้เร็วที่สุดก่อนที่พี่เซจิดัวจะมา อืม มันต้องมีอะไรบางอย่าง แปรงสีฟัน ยาสีฟัน หมวกอาบน้ำ ผ้าอนามัย เอ๊ะ!! ผ้าอนามัยหรือ O_o อ้า ไม่เอาไปดีกว่า ฉันคงยังไม่โชคร้ายมีประจำเดือน ในวันสองวันนี้หรือมั้ง แต่ถ้าเกิดมีละ? หอพักนักเรียนชายจะมีผ้าอนามัย สักรองหรือ

หาวยย >O< ไม่มี ไม่มีแน่ๆ เาไปด้วยดีกว่า เอ แล้วอะไรอีก ตีน้า อ้อ อืมๆ อันนี้ อันนั้น อันนั้น อันไหน ครบรึยังน้อออ --?>

ตั้งต่องๆ ตั้งต่องๆ

อ้ายย~ เสียงออกหน้าบ้านดังแล้ว อีตาพี่ชายตัวแสบของฉันแน่ๆ เลย ทำไมมาไปบานวอกขนาดนี้ ฉันยังไม่ได้ท้องคาถาชินบัญชรขอให้ แคล้วคลาดเลยนะ TAT

"โมจิ ยัยโมจิ ฉันมารับแล้ว ออกมาเร็วๆ เข้า -->"

เสียงพี่เซจิดัวโกลนเรียกดังไปถึงหน้าปากซอย

เอวอะ ลู๊ตตาย! Y(^_^)Y เพื่อรายงาน เพื่อรายงาน ท่องไว้ๆ TAT "มาแล้ววว"

ฉันคว้ากระเป๋าโดยด่วนแล้ววิ่งต้อออกไปทันที

"ข้าจริงวุ้ย แล้วคุณน้ำหลับแล้วหรือ"

พี่เซจิดัวมาถึงน้ำอณุด เจ้าของบ้านที่พวกเราสองคนมาอาศัยอยู่ด้วย เพราะพ่อแม่เราทำงานอยู่ที่ญี่ปุ่น นานๆ จะกลับมาเมืองไทยสักที น้ำคนนี่ แกก็ไม่ค่อยสนใจพวกเรานักหรอก แกถือว่าแกให้ที่อยู่ที่พักกินตามคำสั่งพ่อ กับแม่ฉันก็เพียงพอแล้ว

"คุณน้ำหลับไปตั้งแต่สี่ทุ่มแล้ว ว่าแต่เราจะไปกันยังงดีละ"

"แท็กซีสิ จะเดินไปรีงเเล่า -*>" พี่เซจิดัวมุดคิ้ว

"งั้นรีบไปกันเถอะ เดี่ยวคุณน้ำตื่นแล้วจะยุ่ง"

ฉันรีบจูงมือพีเซจออกไปที่ถนนแล้วเรียกแท็กซี่ทันที

ไม่นานนักเราสองคนก็บึ่งแท็กซี่มาถึงหน้าโรงเรียนเซนต์โจโดยสวัสดิภาพ พีเซจบอกให้แท็กซี่ช่วยขับเลยหน้าโรงเรียนไปสักหน่อย จะได้ไม่มีคนเห็น

อ้อ ในที่สุดฉันก็มาถึงหอพักนักเรียนชายจนได้ ข้างในดูเงิบสงบดีจึงปิดไฟมืดไปหมดเลย ท่าทางจะระเบียบจัดน่าดู --'

"มาทางนี้เร็ว"

พีเซจดึงมือฉันให้วิ่งไปทางด้านหลังหอพัก ฉันวิ่งตามไปด้วยใจระทึก โย้ยยย...ตายแล้ว นี่ถ้าโดนจับได้ละก็ เรื่องใหญ่เลยนะเนี่ย >_< เราสองคนวิ่งกันจนหอบแฮกๆ กว่าจะอ้อมมาถึงหลังโรงเรียน

อ๊ะ!! O_o ฉันมองเห็นทางลับนั้นแล้ว พีเซจเดินเข้าไปแหวกให้ฉันดู

โอ้ววว มันเยี่ยมมากจริงๆ!!! นี่ถ้ามองเผินๆ ก็จะเป็นเป็นพุ่มไม้ธรรมดาๆ เลยละ แต่พอแหวกออกมาจะเห็นเป็นช่องขนาดใหญ่ที่มุดเข้าไปได้สบายๆ พีเซจมุดนำเข้าไปก่อน ส่วนฉันก็ค่อยๆ คลานตามเข้าไปอย่างยากลำบาก รุ่งไม่ยัดโดนัทคิดดี๊ ครีมสามชั้นนั่นลงท้องก่อนมาชะกั๊ดีหรือก จะได้ไม่ต้องลำบากแหม่วพุงมากขนาดนี้ เอ้า! ฮีบ >_<

ในที่สุดฉันก็เข้ามาเ็นอยู่ในสวนด้านหลังของหอพักนักเรียนชายเซนต์โจแล้ว เย่ๆ ที่นี่ใหญ่โตชะมัด จะมีนักเรียนชายสักกี่ร้อยคนนะที่อยู่ที่นี่ โย้ยยย ตื่นเต้นจัง ^O^

"ไปกันได้แล้ว เร็วเข้า เดี่ยวมีคนมาเห็น"

พีเซจดึงมือฉันไปทางบันไดหนีไฟ แต่ขณะที่ฉันกำลังจะก้าวขา ก็มีแสงไฟฉายมาทางเราสองคนชะก่อน

"นั่นใครนะ"

เสียงเข้มห้าวของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้น ฉันกับพีเซจสะดุ้งเฮือกพลางหันไปมองทางต้นเสียง

โอ้ววว ไม่นะ วันแรกก็จะถูกจับได้แล้วหรือเนี่ย แล้วฉันจะทำยังไงดี

TAT

2

"โอ้เอ๊ย! โยชิ นี่นายเองหรอ ตกใจหมดเลย --" พี่ชายฉันอุทาน
พลางถอนหายใจ

โยชิ? เขาเป็นใครกัน ทำไมพี่ชายฉันพูดกับเขาหน้าตาเฉยเลยล่ะ ไม่
กลัวถูกจับได้รึไงเล่า --?

"อืม วันนี้เวรฉันลงมาตรวจยามนะ แต่เดี๋ยวก็จะขึ้นไปแล้ว"

โยชิปิดไฟฉายที่อยู่ในมือ แล้วหันมามองหน้าฉันด้วยสีหน้า
ประหลาดใจเหมือนเจอบุญมาจ่ายตลาด

"เฮ้! นั่นผู้หญิงไม่ใช่หรอ ไหนนายบอกว่าจะออกไปเล่นเกมไง ทำไม
หิ้วสากกลับมาด้วยวะเนี่ย --^"

"เฮ้ยๆๆ นายเข้าใจผิดแล้ว นี่โมจิ น้องสาวของฉันเอง ยัยนี้จะเข้า
มาหาข้อมูลทำรายงานนะ เลยขอติดมาด้วย"

"หาข้อมูลทำรายงานเนี่ยนะ -- รายงานอะไรกันวะถึงต้องมาที่นี่"

"เอาเถอะน่า อย่าเพิ่งถามเลย เรื่องมันยาว" พี่เซจิโบกมือ "เดี๋ยว
ไว้ค่อยเล่าให้นายฟังทีหลังแล้วกันนะ"

"อืมๆ"

โยชิพยักหน้าอย่างไม่สงสัยอะไรอีก แต่ก็ยังคงมองฉันไม่วางตา
อึ้ยยย! แล้วเขาเป็นใครล่ะเนี่ย คงไม่ใช่ประธานนักเรียนจอมโหดที่พี่ชาย
ฉันกลัวจนกลัวหนาวแน่ๆ แถมหน้าตาเขาก็ดูไม่โหดสักเท่าไร เขาอยู่ใน
ชุดที่คาดว่าจะเป็นอย่างตอนนะ เสื้อยืดสีขาว กางเกงขาสั้น ผมสีน้ำตาลดูยุ่ง
หน่อยๆ หน้าตาหล่อสไตล์เอเชีย สงสัยต้องเป็นลูกครึ่งญี่ปุ่นแน่ๆ แต่
ก็ไม่แปลกหรอก ในเมื่อที่นี่เป็นโรงเรียนอินเตอร์นี่นา

อืม จะว่าไปเขาก็น่ารักดีแฮะ ^_^

"ละ...สวัสดิ์ค๊ะ พี่โยชิ //^o^//"

ฉันพูดตะกุกตะกัก ไม่ค่อยชินกับการประจันหน้ากับหนุ่มน่ารักสัก

เท่าไร ปกติก็เจอแต่ปีศาจร้ายอย่างพีเชจิเป็นประจำ พอมาเจอผู้ชายคนอื่นก็เลยทำตัวไม่ถูกแฮะ

"อืม สวัสดิ์" เขาก็มหันยิ้มๆ

"ไม่ต้องไปเรียกมันว่าพีหรือก โยชีกี่รุ่นเดียวกับเธอนั้นแหละ อย่าลืมนะว่าฉันเข้ามาทีหลังนะ" พีเชจิขัดขิ้น

เอ จริงด้วยแฮะ ฉันกับพีเชจิเพิ่งมาจากญี่ปุ่น พอเข้าเรียนที่โรงเรียนไทย ก็เลยซ้ากว่าคนอื่นหนึ่งปี

ฉันยิ้มแห้งๆ ให้กับโยชิ เขายกคิ้วให้ฉันแล้วหันไปพูดกับพีเชจิ

"เฮ้! นายเอาน้องสาวนายขึ้นไปก่อนไป เดี่ยวฉันจะไปรายงานอาจารย์ทางด้านหน้าว่าไม่มีอะไรผิดปกติแล้วคอยตามขึ้นไป"

พีเชจิพยักหน้าพลางดึงมือฉันให้ตามขึ้นไปทางบันไดหนีไฟ

"พีเช...โยชิเป็นใครหรือ" ฉันเอ่ยปากถาม

"ฮูวว"

พีเชจิหันมาเอามือจุกปากเป็นสัญญาณบอกให้เงียบ

"อย่าเพิ่งพูดอะไรตอนนี้ เดี่ยวมีคนได้ยิน"

ฉันเลยไม่กล้าพูดอะไรอีก ได้แต่ค่อยๆ ย่องตามพีเชจิไปอย่างเงียบกริบ ง่าย ตรงนี้มีดเป็นบ้าเลย >_< ฉันเริ่มรู้สึกขนลุกๆ นี่ถ้าเกิดอยู่ดีๆ มีคนมาเกาะหลังฉัน ฉันต้องหวีดร้องเสียงดังไปถึงหน้าโรงเรียนแหงๆ

เมื่อไหร่จะถึงสักทีนะ ฉันกลัวจะแย่อยู่แล้ว รู้สึกเหมือนกำลังอยู่ในช่วงล่า-ทำ-ผี ของรายการคนอวดผีเลยอะ TAT

"อะ ถึงแล้วๆ"

พีเชจิรีบไขกุญแจห้องแล้วดึงมือฉันเข้าไป ก่อนจะปิดประตูแล้วเปิดไฟ

พีบ!!

โอ้ววววววว!! สุดยอดดด O_o ห้องนี้สวยเป็นบ้าเลย ถึงจะเป็นห้องเล็กๆ ก็เถอะ มีเตียงสีดำขนาดใหญ่ตั้งอยู่กลางห้องหนึ่งเตียง มีตู้เสื้อผ้า ทีวี แล้วก็คอมพิวเตอร์ สิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน เออ แต่ถ้าเขาไปสเตอร์สาวเกาหลีนี่สิห้องอ้อยตรงหน้าประตูออกจะดู

แสดมปีเบอรี

ดีกว่านี้มาก --^

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าของใคร -. -

"เป็นยังไงแล้ว ห้องฉัน เจ๋งสุดยอดไปเลยใช่ไหม ^_^" พี่เซจิพูดด้วยความภาคภูมิใจยิ่งกว่าสอบได้เกรดสี่ทุกวิชา

"สวยมากเลยยย" ฉันพยักหน้าเห็นด้วย (หมายถึงถ้าไม่มีโปสเตอร์นะ --')

แกร๊ก แกร๊ก~

แยแล้ว เสียงประตูขยับ ฉันกำลังจะกระโจนไปหลบในตู้เสื้อผ้าแต่ก็ไม่ทัน ประตูดันเปิดออกมาซะก่อน

แอ็ดดดดด!!

อ๊ย!~ หัวใจแทบหยุดเต้น ฉันหลับตาปี ไม่กล้าเผชิญหน้ากับผู้มาใหม่ >_<

"ทุกอย่างเรียบร้อย"

เขาคอนนั้นพูดสั้นๆ แค่นี้พลังทั้งตัวนั่งลงบนเตียง ฉันค่อยๆ ลืมตาขึ้น และเห็นว่าเขากำลังมองฉันอยู่เหมือนกัน

"อ้าวว O_o นายคนข้างล่างนี่"

"ฉันชื่อโยชิ ไม่ใช่ นายคนข้างล่าง --"

"อาจารย์ไม่สงสัยอะไรใช่ไหมวะ" พี่เซจิพูดขัดจังหวะขึ้น

"อืม ก็ไม่มีอะไรผิดปกตินี่นา"

"งั้นก็แล้วไป --"

พี่เซจิถอนหายใจแล้วหันมาทางฉัน

"เธอละ จะเอายังไงดีเนี่ย วันนี้มันตึกแล้ว จะหาข้อมูลอะไรก็คงไม่ได้หรอกมั้ง"

"ไม่เป็นไรหรอก ตอนนี่ปิดเทอมแล้ว ว่างค่อยเริ่มฟุ้งนี้ก็ได้ ^_^"

"อืม โทรบอกคุณน้ำด้วยนะว่าเธอค้างบ้านเพื่อน อียบอกเด็ดขาดล่ะว่ามาอยู่กับฉัน ไม่งั้นเธอตายแน่ --^^"

"รู้แล้วว่า ฉันไม่ทำให้พี่เดือดร้อนหรอก ฉันจะบอกคุณน้ำว่าต้องไปเข้าค่ายฤดูร้อนกับที่โรงเรียน"

"อืม ดีๆ"

พีเชจียกหน้าอย่างพอใจ ก่อนจะชี้ไปทางโยชิที่กำลังจ้องเขม็งมาทางฉัน

"เออ ลืมแนะนำอย่างเป็นทางการ นีโยชิ เพื่อนร่วมห้องของฉัน"

อ้ายยย! จะมองไปถึงไหนก็ไม่รู้ ไม่เคยเห็นผู้หญิงรีงเล่า ฉันก็อาจเป็นนะเนี่ย >_<

"เอ่อ ะ...รบกวนด้วยนะคะ ///^O^///"

"อืม ตามสบายเถอะ"

เขาพยักหน้าพลางล้มตัวลงนอนบนเตียง

"ฉันนอนก่อนละ เอ่อ ะวังโอ้ใจโรมไว้ให้ตีแล้วกัน ถ้าเจอมันเมื่อไหร่ ให้นำนี้ให้ไกลสุดชีวิตเลยนะ ไม่อย่างนั้นไม่เธอก็โอ้เซเนี่ยแหละที่จะโดนเชือด"

เจโรม! ชื่อนี้อีกแล้วละ เขาเป็นใครกันนะ

อ้อ! O_o ถ้าจำไม่ผิด พีเชจียพูดยุ่ว่าเขาเป็นประธานนักเรียนสุดเฮี้ยบของที่นี่อะ -O-

หว้ายยย >_< น่ากลัวเป็นบ้าเลย นี่ถ้าฉันถูกจับได้ ฉันจะต้องถูกฆ่าตายในโรงเรียนชายนี้แหง

แง่ TAT ฉันจะเปลี่ยนใจทันมั้ยนี่ย ใครก็ได้ช่วยที!!

(ติดตามอ่านได้ในฉบับเต็ม)

